

בש"פ 4488/14 - אנס עביד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4488/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: אנס עביד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים למעצר עד תום ההליכים במ"ת 20980-06-14, שניתנה על ידי כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ד (6.7.2014)

בשם העורר: עו"ד מונעם תאבת

בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

החלטה

1. מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 20980-06-14, כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן), לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

עמוד 1

על פי כתב האישום שהוגש כנגד העורר, בשנת 2011 הוא ושבעה אחרים קשרו קשר במטרה לייזות בקבוקי תבערה ואבנים אל עבר "בית אורות", שכונה יהודית הממוקמת בלב שכונת א-טור שבהר הזיתים. כמו כן תכננו לחסום את דרכם של כוחות הביטחון שיבואו בעקבות המעשים, ולייזות אבנים גם לעברם. השמונה תכננו את המעשים לפרטי פרטים, הכינו את בקבוקי התבערה, חילקו ביניהם תפקידים ויצאו בשעת ליל לכיוון בית אורות למימוש תכניתם. בהתאם לחלוקת התפקידים שנקבעה, המשיב בין היתר זרק אבנים אל עבר בית אורות, לעבר שומר מקומי שנכח במקום ובהמשך לעבר רכבי כוחות הביטחון, עת חלק מהרכבים היו בנסיעה. בגין מעשים אלה ואחרים של השמונה, מואשם העורר בקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1), ייצור ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) וסעיף 144(ב2), החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186, סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(3), הצתה לפי סעיף 448(א) וניסיון הצתה לפי סעיף 448(א) בצירוף סעיף 25 - כולם לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

הערר שבפניי מתמקד בטענה אחת - כי שגה בית המשפט בכך שלא נעתר לבקשה לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. טיעון זה נשען על העובדה כי נערכו תסקירי מעצר בעניינם של יתר המעורבים במקרה, ועל כן לדידו החלטה זו מפלה את העורר ביחס אליהם. בהקשר זה יש להבהיר כי כתב האישום כנגד העורר הוגש כשנתיים וחצי לאחר שהוגשו כתבי האישום כנגד יתר המעורבים, וזאת משום שסמוך לאחר האירועים מושא כתב האישום, עבר העורר למצרים לצורך לימודיו למשך 3 שנים. מנגד, המשיבה מפנה לעובדה כי למעט מעורב אחד, צעיר הנאשמים שהיה כבן 17 בעת ביצוע המעשים, יתר המעורבים נעצרו עד לתום ההליכים למרות התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם.

2. לא מצאתי כי יש ממש בערר. אין מחלוקת כי העבירות המיוחסות לעורר, אשר הוסכם שהוכחו לכאורה, מקימות עילת מסוכנות. בית המשפט המחוזי בחן את החלופה המוצעת בהחלטה מושא הערר, תוך התייחסות להחלטת כבוד השופט י' נועם בדבר מעצר יתר המעורבים עד לתום ההליכים. בהחלטתו קבע השופט נועם כי העבירות המיוחסות "ייצור נשק, הצתה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - חמורות במהותן ובנסיבותיהן; ובפרט כאשר מדובר במעשי אלימות חמורים שבוצעו על-ידי חבורה, תוך תכנון מוקדם, ממניע אידיאולוגי ואגב הפגנת נחישות ותעוזה עבריינית" (מ"ת 294-12-11 מדינת ישראל נ' אבו לאפי (8.12.2011)). לפיכך קבע בית המשפט בעניינו של העורר כי, בדומה ליתר המעורבים, מעשיו מלמדים על מסוכנות גבוהה, המקשה על מתן אמון בו, הנחוצה לשחרורו לחלופת מעצר, גם בהינתן בני משפחה נורמטיביים הכשירים לשמש כמפקחים.

לו כאן הייתה מסתכמת התמונה המצטיירת לכאורה, ייתכן שהיה מקום לשקול הזמנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר. זאת בכדי לשמור, גם אם לפני משורת הדין, על שוויון בין העורר לבין הנאשמים האחרים, שפער הגילאים בינו לבין חלקם אינו גדול. אלא שבין העורר לבין יתר המעורבים קיים הבדל מהותי - לאחר ביצוע העבירות לכאורה, שהה העורר כאמור במצרים קרוב לשלוש שנים. עובדה זו מחזקת משמעותית את החשש להימלטות העורר מן הדין. אמנם, בסופו של דבר שב העורר לישראל, אך צודקת המשיבה בטענתה כי קשה לעמוד על הסיבה לכך, ובכל מקרה התקופה הארוכה מדברת בעד עצמה.

3. בנסיבות אלו, לא מצאתי טעות בהחלטת בית משפט קמא, לפיה יעצר העורר עד לתום ההליכים, ואף לא בהימנעותו מהזמנת תסקיר מעצר טרם מתן החלטה זו. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ד (9.7.2014).

שׁוֹפֵט

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©